

Přímo přede mnou stojí Eiffelova věž. Podstavec má částečně zakryté stromy a budovami, ale její železná konstrukce je nepřehlédnutelná. Je *vyšoká*, napíná se nad obzor a odráží se od ní sluneční paprsky. O tomto okamžiku jsem snila roky a konečně jsem tu, svištím autem přes Seinu po těch nejkrásnějších mostech na světě a dívám se na jednu z nejkoničtějších památek v dějinách. A za staženým okénkem slyším jen útržky hovorů ve francouzštině – a možná sem tam i jiné jazyky, které rozeznat nedokážu. Lidé z celého světa chtějí být tam, kde se právě teď nacházím já. Ani se nenaděju, stáhne se mi hrdlo a začnou mě pálit oči, protože se mi do nich nahrnou slzy.

Uvědomuju si, že se na mě *monsieur* Polignac starostlivě dívá, ale nedokážu si pomoci. Slzy se mi začnou koulet po tvářích a já vzlykám jako mimino. Jsem uchvácená tím nejlepším možným způsobem.

„*Ça va aller, mademoiselle?*“ zeptá se a pozoruje mě koutkem oka.

„*Oui, ça va,*“ ujistím ho. „Jen si chci tuhle chvíli zapamatovat.“

A i když vím, že fotka, již se chystám udělat, nikdy úplně nevystihne, jak jsem se v tom okamžiku cítila doopravdy, foták přesto zvednu a snímek pořídím.

„Škola už je kousek před námi, poblíž Sorbonny. Nacházíme se v Latinské čtvrti. Od Seiny to budete mít jen chvilku chůze,“ prohlásí *monsieur* Polignac po chvilce. Eiffelovu věž, u níž jsem stihla pořídít pár dalších fotek a osušit si obličej kapesníkem,

laskavě poskytnutým mým průvodcem, jsme nechali za sebou a dál kličkujeme městem. Nabývám pocitu, že nás nevezve nejrychlejší cestou, ale dává mi možnost vidět co nejvíc památek, včetně krajní části Lucemburské zahrady. Dorazíme do pátého obvodu a spatřím množství školních kampusů a kaváren. Mladí lidé, jež pokládám za studenty, vysedávají na zahrádkách, kouří a smějí se spolu s přáteli, učebnice mají nejspíš zastrčené v taškách pod stoly, kde leží zapomenuté.

Je tu tolik věcí k vidění a ta vyhlídka je vzrušující, ale už teď cítím, jak se mi při představě, že se v těch ulicích budu muset zorientovat sama, dělá úzko. Když jsem se učila řídit, máma si ze mě vždycky dělala srandu, že bych se ztratila i cestou do školy. Nemýlila se...

Ale to je potíže, s níž se bude muset vypořádat zítřejší Whitney. Dnešní Whitney totiž pořád zažívá svou první pařížskou projížďku hustou pařížskou dopravou. Ty výhledy za pozornost rozhodně stojí.

Z tašky vytáhnu papírovou mapu a prstem s krátkce stříženou, ovšem vkusnou tělovou manikúrou přejíždím po jednotlivých čtvrtích, které se kolem sebe stáčí jako šnečí ulička. Vybarvila jsem je a vyznačila si místa, která chci navštívit. „Takže si ze seznamu můžu odškrtnout ‚poprvé spatřit Eiffelovu věž!‘“ A jakmile si popsanou mapu položím na kolena, na ni dám svůj zápisník a udržím ruku v klidu, taky že si to odškrtnu.

„To se chystáte Paříž poznávat takhle?“ uchechtne se *monsieur* Polignac. „Podle seznamu?“

„Seznamy mě ještě nikdy nezklamaly. Na sepisování a odškrtování položek není nic špatného. Dělá mi to radost.“ Seznamem zvolna zatřepu jeho směrem.